

**Տ. ՆԱՐԵԿ ԱՔԵՂԱ ԱՎԱԳՅԱՆԻ ՔԱՐՈՋԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ՇՈՂԱԿԱԹ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՏՈՆԻՆ ՄԱՏՈՒՅՎԱԾ
Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**

(13 օգոստոսի 2005 թ.)

*«Թագաւոր երկնաւոր, զնկեղեցի Քո անշարժ
պահեսա...»:*

*«Երկնաւոր Թագաւոր Քո նկեղեցին անշարժ
պահիր...»:*

(Շարական)

«Յանուն Տօր եւ Որդոյ եւ Հոգոյն Սրբոյ. ամէն»:

Սիրելի հավաքացյալ և բարեպաշտ բոյրեր և եղբայրներ, այսօր մեզ համար համազգային փոռ է: Այսօր ազգովին կանգնած ենք աստվածային ու հրաշափառ փեսիլքի առջև, երբ Աստուծո Միածին Որդին իջավ Հայաստան աշխարհ և ոսկե մուրճով հարվածեց սանդարամերի մեկյանին ու հաստարեց հայոց հոգևոր ինքնությունը՝ Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածինը:

Աստվածորդու իջման այս փոռը կապվում է Սուրբ Գրիգոր Լուսավորչի փեսիլքի հետ, որի մասին Ագաթանգեղոսն այսպես է գրում. «Գիշերվա կեսին հանկարծակի սաստիկ ձայն եղավ, որովման թնդուն: Բացվեց երկնքի հաստարության խորանաշեն ծածկը և ...փեսա մարդկային մի ահավոր կերպարանք, բարձր ու ահեղ, որն առջևից էր ընթանում և վերևից մինչև ներքև վայրէջքի առաջապահն էր: Նա ձեռքին ուներ ոսկե մի մեծ մուրճ, և բոլորը Նրա երևից էին գալիս: Ինքը գալիս էր սլանալով, խոյանալով արագաթև արծվի նմանությամբ ու իջավ հասավ մինչև երկրի հարակը, քաղաքի մեջքերը, խփեց լայնարարած գեպինին, որից մեծ ու անչափ թնդուններ հնչեցին անդունդների սանդարամերից»:

Ըստ փեսիլքի՝ երկնքի հաստարաշեն խորանի բացվելը նշանակում է՝ Աստուծո մարդասիրության հայտնումը երկրայիններին: Մեծ թնդունը նշանակում է, որ աստվածային ողորմության անձրևը վերստին ցողվում է մարդկանց վրա: Լույսի սաստիկ հեղումը բարձունքից, որը լցնում է ամբողջ երկիրը, նշանակում է՝ Լույսի քարոզությունը և Ավետարանի տարածումը երկրավորների մեջ: Իսկ լուսեղեն գործը, որ իջնում է լույսի հետ միասին, երևացի պարփվ նահապակների, նաև մարդկանց խրախուսելու ու մեզ հետ լինելու համար:

Իսկ ահավոր ու շքեղ Այրը, Ով գնում էր լույսի առջևից և Իր ձեռքի ոսկի մուրճով հարվածեց սանդարամերին, Աստուծո Տեսությունն է, Ում հայացքից դրդում է երկիրը և անդունդներում սուզվում են սաքանայի ողջ մոլորագնդերը: Երկրի հնչելը նշանակում է՝ մարդկանց հնազանդությունը Կենաց խոսքի քարոզությանը:

Եվ ապա Տերը Գրիգորին հրամայում է ցույց տված փեղում Աստուծո անվան համար տաճար կառուցել:

յունից: Քրիստոս նրանց համար եկավ, և եկեղեցին էլ նրանց համար կա: Եկեղեցու սրբության այս գործնական հանգամանքի դրական փաստերը կարող ենք գտնել այն սրբակյաց անձերի մոտ, ովքեր դարերի ընթացքում և մինչև այսօր Եկեղեցու փառքի լուսաշող պսակն են կազմում:

Եկեղեցին **Ընդհանրական** է կոչվում դարձյալ նրա համար, որ Քրիստոս իր մեջ ունի համայն մարդկությունը: Եկեղեցին կոչվում է նաև **կաթողիկե** համաժողով, որովհետև Սրբաբար Նոգին լուսարար մկրտությամբ ավագանից երկնեց Աստծուն ժառանգներ և նրանց հնազանդությամբ մի պեղում ժողովեց:

Եկեղեցին նաև **Առաքելական** ենք անվանում գլխավոր երկու իմաստներով. առաջին՝ առաքյալներից է սկիզբ առել իր ծագումը, և երկրորդ՝ առաքյալների հավաքի և ավանդության ժառանգորդն է այն:

Եկեղեցին նաև երկինք է երկրի վրա, որովհետև Աստված մարդացավ, Երկնավորը դարձավ երկրավոր, և մենք, որ մի ժամանակ հեռացած էինք Աստծուց, Քրիստոսի Արյամբ եղանք մերձավորներ: Քանի որ մարդուն Աստծուց մեղքն է բաժանում, Տերն Իր խաչով քանդեց Աստծո և մարդկանց միջև եղող այդ միջնորդը, վերացրեց թշնամությունը, մարդուն Աստծո հետ հաշտեցնելով խաղաղություն հաստատեց և մեզ արպոնություն տվեց Աստծուն հայր կոչել:

Մի րեկի հավաքացյալներ, որպես հայաստանյայց Առաքելական Ս. Եկեղեցու անդամներ և հայ ժողովրդի զավակներ, հավաքարիմ մնանք մեր արմարներին և մեր Մայր Եկեղեցին անշարժ պահենք մեր կենցաղավարությամբ ու մեր բարի գործերով և մեկ անգամ ևս միասին աղոթենք Աստծուն մեր Ս. Եկեղեցու անսասանության և հաստատության համար՝ ասելով. **«Թագաւոր երկնաւոր գեկեղեցի Բո անշարժ պահեաւ...»:**

«Շնորհք, սէր եւ խաղաղութիւն եղիցին ընդ ձեզ եւ ընդ ամենեւեւսնս. ամէն»: